

Pozvání k Pánu Ježíši Kristu

INTROIT: „HLE, BERÁNEK BOŽÍ, KTERÝ SNÍMÁ HŘÍCH SVĚTA.“

J 1,29-51

Úvodní příběh:

V K.Varech je jeden nádherný kostel, který můžete spatřit na mnoha pohlednicích v průvodcích i internetových stránkách. Je to fotogenický kostel. Malý. Takový kostelík z pálených cihel v anglikánském slohu, který je v naší zemi spíše ojedinělý. Patří metodistické církvi. U nás, v Čechách jde o poměrně malou církev která nemá prostředky na jeho opravu. Město je spokojeno s jeho stavem, protože zvenčí kostelík žádnou větší opravu nepotřebuje. A církev zase nemá peníze na opravu vnitřku. Takže zvenku krása a vevnitř trosky.

Když říkám trosky, myslím tím doslova trosky. Bohoslužby se tam až řadu let nekonají. Pořádají se v malé místnosti přilehlé metodistické fary. Vevnitř kostelíku jsou vidět skoro všechny nosné prvky stavby. Omítka opadaná až na cihly, bez lavic a bez ozdob s galerií, která se může kdykoli zřítit. Kostelík je stále zamčený a farář, můj dobrý známý, tam nikoho nepouští. Jen jednou do roka, když má přednášku o historii tohoto kostela. Vstoupíte-li dovnitř, první myšlenka, která vás napadne zní: "Staveniště - rozestavěná stavba". Zvenku krása uvnitř zřícenina. Navrch huj, uvnitř fuj.

Říkám si, jestli naše srdce i naše církve nevypadá podobně. Jestli náš sbor není podobný tomuto kostelu. Jestli nejsme spokojeni s vnější fasádou a jestli jsme se nepřestali starat o vnitřek. Město Karlovy Vary je s kostelem spokojeno, protože mu záleží jen na vnějšku. Peníze na vnitřní úpravu nedá a metodistická církev zase na vnitřní obnovu nemá. A tak je tu stav, jakýsi status quo, pevný neměnný stav. Ne sice ideální, ale pro mnohé uspokojivý.

Když čteme evangelia, jsme vždy znovu překvapeni, že Pánu Ježíši nevalil špatný vnější vzhled lidí, kteří se svým vnitřkem chtěli něco dělat. Všemohně jim pomáhal a byl na jejich straně. Naopak až nepochopitelně tvrdě káral a urážel ty, kteří navenek vypadali pěkně, ale uvnitř hrabivost, chtivost a kdejaká špatnost.

Před lidmi, budeme-li mít pěknou fasádu, snad obstojíme, před Bohem ne. Ledaže bychom začali s rekonstrukcí vnitřku. Víím, nebude to populární, dlouho si druzí ničeho nevšimnou, řadu let se nebudeme moci ničím pochlubit, možná narazíme na věci tak prohnilé, až se z toho pozvracíme. Každý den to budeme chtít vzdát, bude to nad naše síly, budeme se dusit zatuchlým vzduchem, prachem a špínou. Jak rádi bychom opravovali stavbu jen zvenčí. Stát tak na lešení kolem cimbuří našeho já, dýchat svěží vzduch a být všem na očích při rekonstrukci slavné věžičky našeho života. Ale chceme-li obstát před Bohem, nelze začít zvnějšku. Začít se musí zevnitř. Pán Ježíš všem takovým odvážlivcům - a je jich v Písmu dost a dost - všemohně pomáhá. My sami bychom to nikdy nedokončili. Ale s Ježíšovou pomocí - Magdalena ovládaná sedmi démony, samařská světačka, zlodějský Zacheus, zkorumpovaný Matouš, přivlečená cizoložnice, nespokojený Nikodém, nevěřící Tomáš, zapírající Petr a snad i ty a snad i já můžeme svoji vnitřní obnovu zvládnout.

Četli jsme o tom, kdo Pán Ježíš Kristus je. Že je tím obětním beránkem, který snímá hřích světa. A četli jsme také o některých lidech, které se dali k Němu pozvat.

Všimněme si blíže Natanaela. Typ dnešního člověka. Plný nedůvěry, pochybností a skepse. Pochybuje: „...z Nazareta? Co odtamtud může vzejt dobrého?...“ A přece i takto skeptického člověka Pán Ježíš Kristus volá k sobě. Ani Natanaelova skepse nemusí být na překážku, aby mohl uvěřit a otevřít se Ježíši. Všimněme si, že jeho bratr Filip ho nijak nepřemlouvá. Asi znal svého brácha. Věděl, že nemá smysl ho přesvědčovat. A tak říká docela jednoduše: „*Pojď a přesvědč se*“. A Pán Ježíš má tu živou vodu, to slovo života, moc Boží ke spasení i pro Natanaela. Pro skeptika Natanaela. Natanael má svou hlavu, ale má také touhu nechat se přesvědčit. A proto jde. I když pochybuje. I když neví. I přestože má svou pravdu, nezůstane pod fikovníkem. Vyjde ze své ulity. Ze svých takzvaných jistot a jde se podívat na toho, o kterém mu jeho bratr

pověděl. Mimochodem - krásný úkaz v dnešní době... „*brácha pozve svého bráchu!*“ Natanael koukne na bráchu - Filipa a vyjde.

Toto **vyjití** je tím nejdůležitějším, co můžeme udělat. To ostatní nechme na Ježíši. Stačil krátký rozhovor a Natanael vidí věci docela jinak, než před chvílí. Pán Ježíš mu říká, „*že ho zná, že o něm věděl, když byl pod fíkem a ví i nyní. Že ho zná jako ryzího Izaelce, v němž není lsti.*“ Natanael uvěří. Uvěří tak snadno a tak rychle, že i samého Ježíše to překvapí. Takový skeptik!

Co tedy vlastně Natanael zjistil? To muselo být něco opravdu zvláštního, že tak rychle změnil svůj názor. Skeptičtí lidé nemění rychle své názory. Co tedy spatřil? Spatřil „**Moc! Moc Boží! Moc Božího Syna**“. Ne slova - těm skeptici nevěří. Ne přemlouvání. To je vždy podezřelé. Ale byla to „**moc Ježíše Krista.**“ Žádná velká slova, žádné dlouhé proslovy. Jedna věta. Avšak plná moci. Moci Ježíše z Nazareta.

Byla to stejná moc, jaká kdysi překvapila zástupy na hoře, kde Ježíš kázal. Stejná moc, která přivedla Nikodema k Ježíši v noci se slovy: „*Mistře víme, že jsi přišel od Boha, neboť nikdo nemůže činit věci, které činíš Ty!*“ Tatáž moc před kterou se chvěje pozdější učedník Petr a brumlá si: „*Odstup ode mne, Pane, neboť jsem hříšný člověk!*“ A mohl bych pokračovat desítkami dalších příběhů lidí, kteří „**ne slyšeli, ale viděli!**“

Ani dnes slova nepomohou. A čím je mezi námi méně Kristovy moci, tím více je zbožných slov. Chceš-li ale poznat Ježíše a skrze Něj uvěřit Bohu, musíš se setkat s Jeho mocí, nejen se slovy.

Od moci je tu Duch Svatý. Pár slov a radikální změna názoru. Vždyť to je v posledku to po čem všichni toužíme. Tolik toho známe a nepotřebujeme znát více. Tolik toho umíme a nepotřebujeme umět více. Tolik jsme už zakusili a nepotřebujeme zakoušet více. Potřebujeme osobně znát toho, který nás mocí své lásky zve k následování.

I když je někdy církev a křesťané docela fain, nepotřebujeme je. V posledku potřebujeme jen Boha samotného. Nemluvím teď proti církvi, říkám však, že ona nám nemůže nahradit osobní setkání s mocí Ježíše Krista. Setkání s Jeho mocnou láskou a nadpřirozenou silou. I Natanael měl zřejmě dost všelijakého povídání, pak ale poznal Ježíše Krista docela osobně. A jeho bratr, ...díky Bohu, mu v tom nepřekážel! Ježíš mu řekl pravdu o tom, jaký Natanael je a nadchl ho pro to, jaký by s použitím Ježíšovy moci být mohl. A tak Natanael šel. Ne jako ovce - to se dnes s oblibou říká, ne tak, jako ovce, ale spíše jako zlatokop kterému indiánský přítel prozradil místo naleziště zlatých valounů. Šel jako ten, kdo v životě hledal a našel.

Tam, kde docela osobně poznáš, že tě Pán Ježíš zná, tam pak před Ním nemusíš vůbec nic skrývat. On tě doopravdy zná. Zná a miluje takového jaký právě teď jsi. I dnes tě volá. Volá ze tvých vin. Volá ze tvých bolestí. Volá ze tvých křivolakých cest. Volá k sobě, k příteli hříšníků a nabízí své přátelství. Nech se pozvat! Jako Natanael. Vyjdi z pod svého fíku. K Ježíši.

Natanael nevěděl, kdo Ježíš je, ale vyšel a setkal se s Ním. Nejdřív skepse: „*Co z Nazareta může být dobrého?*“ Potom docela osobní zjištění: „*Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi král Izraele.*“ (J 1,49)

Amen